

Arrest

nr. 128 272 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV 147 970 / II

In zake: ██████████

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van vijf jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2014 met referentienummer 39441.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

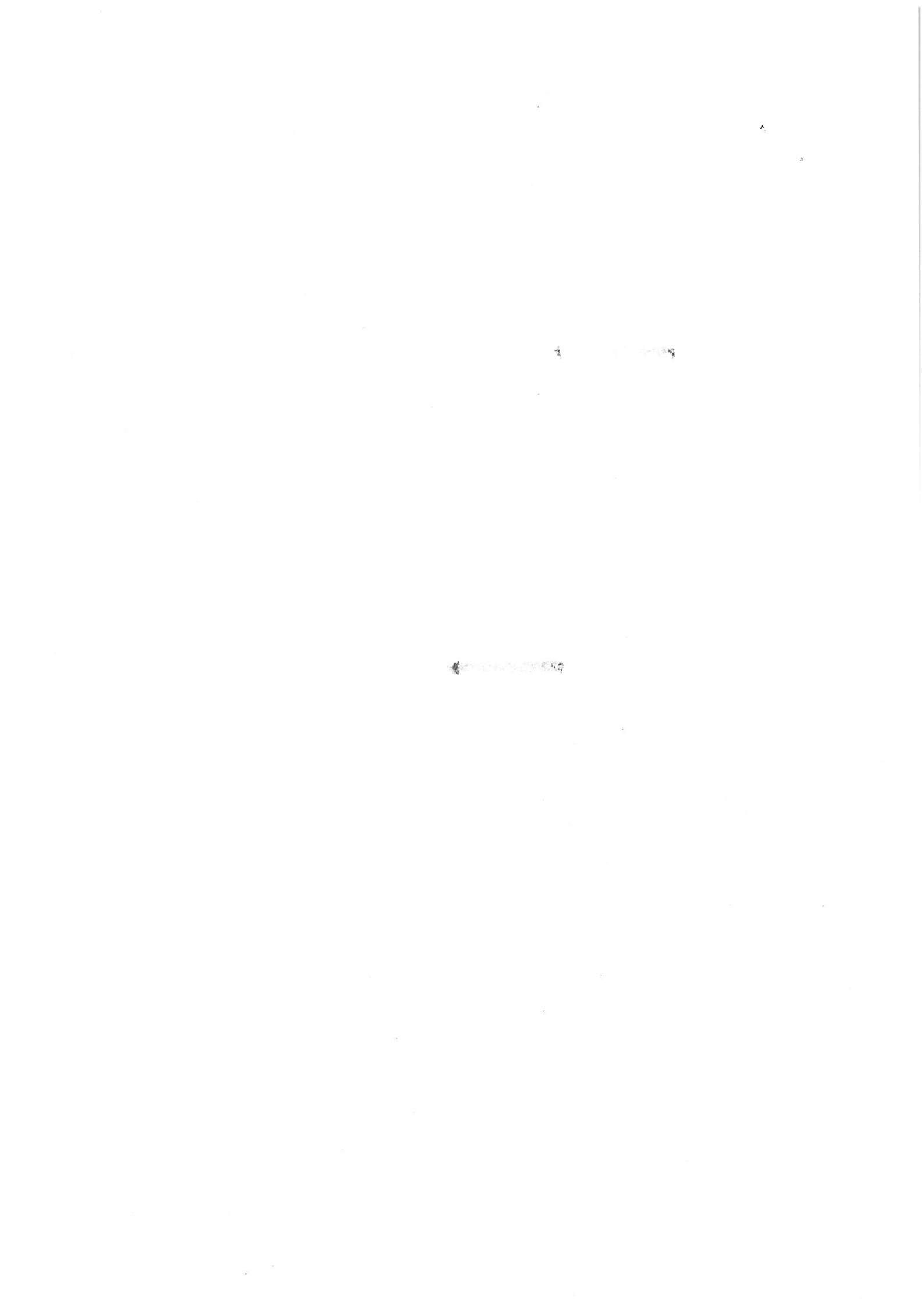
Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient op 19 juli 2011 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met het arrest nr. 85 203 van 25 juli 2012 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) levert aan de verzoeker bij beslissing van 30 mei 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten af. Inzake het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende stelde de Raad bij arrest nr. 91 621 van 19 november 2012 de afstand van geding vast.

De gemachtigde treft ook op 24 augustus 2012 en op 29 oktober 2013 ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 oktober 2013 levert de gemachtigde aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar af (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod werd niet bij de Raad aangevochten en is derhalve definitief.

Op 2 januari 2014 stelt de lokale politie van Brussel jegens de verzoeker een proces-verbaal op waarbij wordt geconstateerd dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op heling van een gestolen visum en in het bezit van een vals rijbewijs.

Op 3 januari 2014 neemt de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 3 januari 2014 levert de gemachtigde aan de verzoeker tevens een inreisverbod voor de duur van vijf jaar af (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 3 januari 2014 en die luidt als volgt:

"Aan de heer [...]

wordt een inreisverbod voor 5 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03/01/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

x 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften. PV (...) opgesteld door de Politie van Brussel.

Hij maakte gebruik van een vals en geseind als zijnde gestolen Grieks document. Reden waarom hem een inreisverbod van 5 jaar wordt opgelegd."

Op 10 januari 2014 wordt de verzoeker effectief verwijderd met bestemming Tirana, Albanië.

2. Over de rechtspleging

2.1 De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) binnen de daartoe voorziene termijn van acht dagen in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2 Waar de verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal, dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens

de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in de Nederlandse taal, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het hoorrecht, de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).^c

De verzoeker verschafft de volgende toelichting:

" La Charte trouve à s'appliquer dans le domaine du « retour » des étrangers, puisque cette matière est régie par la Directive 2008/115, dite « directive retour », dont l'article 74/11 de la loi de 1980 constitue une transposition : article 51 de la Charte : « 1. Les dispositions de la présente Charte s'adressent (...) aux Etats membres uniquement lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union. (...) »;

EN CE QUE la partie adverse a pris une décision d'interdiction d'entrée sans entendre le requérant;

ALORS QUE le droit d'être entendu avant qu'une décision administrative faisant grief ne soit prise est un principe général du droit de l'UE qui relève du droit à une bonne administration, consacré par l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE, lequel est « d'application générale » (CJUE, C-277/11, M. M. contre Irlande, point 84) ;

Qu'il incombe à l'administration d'entendre le destinataire d'un acte administratif « dès lors que l'administration se propose de prendre à rencontre d'une personne un acte qui lui fait grief » (CJUE, SOPROPE, 18/12/2008, C-349/07, points 36 et 37) ;

Que la décision présentement querellée fait manifestement grief au requérant puisque le territoire belge lui est interdit pour 5 ans, alors qu'il souhaite continuer à y séjourner, et à tout le moins pouvoir y revenir pour poursuivre ses relations sociales ;

*Qu'en l'espèce, le requérant n'a pas été mise en mesure « de présenter ses observations, écrites ou orales, quant aux éléments sur lesquels l'administration entend fonder une décision susceptible de lui faire grief » ni « de prendre connaissance de ces éléments au cours de la procédure et de faire connaître utilement et effectivement son point de vue. Il implique également que l'administration prenne connaissance des observations de l'intéressé avec toute l'attention requise » (Conclusions précitées, présentées le 26 avril 2012, dans l'affaire CJUE, C-277/11, M. M. contre Irlande (§ 81 et suivants)) ;
Que, comme rappelé ci-dessus, la partie défenderesse avait pour obligation légale de tenir compte de la situation particulière du requérant, et qu'il devait dès lors être mis en mesure d'exposer la situation qui est la sienne avant la prise de décision ;*

Qu'il aurait dû être mis en position de faire valoir utilement ses arguments avant la prise de décision ; que cela n'a pas été le cas ; que si cela avait été le cas, la décision aurait certainement été différente ;

Qu'il aurait notamment pu détailler d'avantage les attaches sociales et familiales dont il dispose en Belgique et en Europe ; qu'il aurait pu rappeler la situation d'insécurité qui est la sienne en Albanie ; qu'il aurait pu démontrer qu'il ignorait le caractère (prétendument) faux des documents en sa possession ;

Que, comme rappelé par le juge européen « le respect des droits de la défense ne saurait se heurter à des difficultés techniques et juridiques qu'une administration efficiente peut et doit surmonter. » Et « Il y lieu de répéter que le vice affectant la procédure administrative ne saurait être régularisé lors de la procédure devant le Tribunal, qui se limite à un contrôle juridictionnel dans le seul cadre des moyens soulevés et qui ne peut donc pas remplacer une instruction complète de l'affaire dans le cadre d'une procédure administrative » (5 Arrêt du Tribunal de première instance de l'Union Européenne (première chambre élargie) du 29 juin 1995. — Solvay SA contre Commission des Communautés européennes, Aff. T-30/91 ; dans le même sens, voy. l'arrêt du 15 mars 2000 dans les affaires jointes T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95, T-32/95, T-34/95, T-35/95, T-36/95, T-37/95, T-38/95, T-39/95, T-42/95, T-43/95, T-44/95, T-45/95, T-46/95, T-48/95, T-50/95, T-51/95, T-52/95, T-53/95, T-54/95, T-55/95, T-56/95, T-57/95, T-58/95, T-59/95, T-60/95, T-61/95, T-62/95, T-63/95, T-64/95, T-65/95, T-68/95, T-69/95, T-70/95, T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 et T-104/95.)

DÈS LORS, le droit du requérant à une procédure administrative équitable a été violée et la décision querellée doit être annulée ; ”

3.2 De verweerder repliceert dienaangaande in de nota met opmerkingen als volgt :

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. d.d., waarbij de verzoekende partij in het beroep tot nietigverklaring gericht tegen een inreisverbod de schending van de hoorplicht had ingeroepen onder meer wat volgt:

“(…) verzoeker betoogt dat de hoorplicht zou zijn geschonden door de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar een recent arrest van het Europees Hof van Justitie (HvJ 10 september 2013, C- 383/13).

Overweging 44 van voormeld prejudicieel arrest luidt als volgt: “Wanneer de nationale rechter zich ge-laatst ziet voor een beweerde schending van het recht om te worden gehoord tijdens een administratieve procedure voor de vaststelling van een besluit tot verlenging van een 2008/115, dient zijn toetsing dus in te houden dat hij aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaat of de procedurele onregelmatigheden aan degenen die deze aanvoeren, ook daadwerkelijk de mogelijkheid hebben ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben.”

In casu is de Raad van oordeel dat “de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval” er niet op wijzen dat verzoekers bewaring in de zin van artikel 15, lid 6, van richtlijn aangevoerde schending van de hoorplicht gegrond is.(…)”

Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval specifieke omstandigheden voorhanden zijn die wijzen op enige onregelmatigheden en die hem verhinderd hebben zich te verweren, te meer nu hij zijn situatie kon toelichten in de aanvraag om machtiging tot verblijf.”

3.3 De verzoeker voert onder meer de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoeker betoogt dat hij in de gelegenheid diende te worden gesteld om zijn standpunt te doen kennen, schriftelijk dan wel mondeling, alvorens hem een inreisverbod op te leggen.

3.4 Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast.
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

3.5 Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als "de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering".

De modaliteiten van het inreisverbod worden geregeld in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan de verzoeker gedurende vijf jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twiifel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan de verzoeker wordt *in casu* een inreisverbod van vijf jaar opgelegd op grond van het feit dat hij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde licht hierbij toe dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde betekent daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften: hij maakte gebruik van een vals en geseind als zijnde gestolen Grieks document. Deze maatregel is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoeker dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

3.6 Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat *in casu* aan de beide voorwaarden is voldaan derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duur van vijf jaar op te leggen, de verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het bijgevolg aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens hem een inreisverbod van vijf jaar wordt overwogen, hem de gelegenheid te bieden zijn standpunt hieromtrent te laten kennen en hem toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt en het staat buiten betwisting dat de verzoeker in het kader van de besluitvormingsprocedure inzake het thans bestreden Inreisverbod niet werd gehoord en dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om zijn specifieke situatie toe te lichten.

3.7 De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op de duur van en/of het opleggen het kwestieuze inreisverbod. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van vijf jaar. Indien de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in het voorliggende verzoekschrift aanvoert dat de verweerder hem voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing in de gelegenheid had moeten stellen om zijn specifieke situatie toe te lichten. Met name zou hij alsdan hebben kunnen uiteenzetten dat hij sociale en familiale banden heeft in België en in Europa, zou hij tevens hebben kunnen wijzen op de onveilige situatie voor hem in Albanië en zou hij zich tevens hebben kunnen verweren aangaande de valsheid in geschriften die hem ten laste werd gelegd. De verzoeker meent dat deze specifieke omstandigheden hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

In het kader van het eerste middel, waarin de verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet – dat zoals voormeld nauw samenhangt met de ter zake geldende hoorplicht – zet de verzoeker omtrent zijn specifieke situatie nog het volgende uiteen:

"Que le législateur belge n'a pas manqué de le rappeler lors des travaux parlementaires, en ces termes : "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »

Attendu qu'il ressort clairement de la motivation que la partie défenderesse n'a eu égard qu'au procès-verbal PV (...);

Qu'il s'agit d'un cas de figure prévus par la loi dans lequel la partie défenderesse a la possibilité d'imposer une interdiction d'entrée allant jusqu'à maximum 5 ans ;

Qu'il n'en demeure pas moins que la partie défenderesse reste en défaut de prendre en compte d'autres éléments pertinents dont elle a connaissance, et de motiver les raisons pour lesquelles l'interdiction d'entrée maximale est appliquée ; que c'est notamment le cas des éléments exposés en termes de demande de protection internationale, qui ont été tenus pour avérés ; que la partie défenderesse a également connaissance de la présence du frère du requérant sur le territoire du Royaume, où il séjourne légalement ; qu'elle a également connaissance des liens affectifs qui unissent le requérant et son frère ; qu'elle a aussi connaissance de la longueur de son séjour en Europe et particulièrement en Belgique".

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn asielprocedure melding maakte van zijn twee broers die op hetzelfde adres in België verbleven (zie gehoorverslag d.d. 19 juli 2011).

De verzoeker beperkt zijn kritiek niet tot een louter theoretische discussie omtrent de hoorplicht, maar brengt specifieke elementen aan waarvan het aannemelijk is dat zij het bestuur, mits naleving van de hoorplicht, er mogelijks hadden toe kunnen brengen om de termijn van het inreisverbod in te korten. De beoordeling hieromtrent ligt echter finaal bij het bestuur.

Het niet horen van de verzoeker heeft *in casu* dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich mee brengt.

Waar de verweerder stelt dat de verzoeker zijn situatie heeft kunnen toelichten in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en waar hij, zoals blijkt uit de overige uiteenzettingen in de nota, impliciet verwijst naar het gegeven dat de verzoeker op 30 januari 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat deze verblijfsaanvraag los staat van de redenen die het thans bestreden inreisverbod en de duur ervan gronden. Deze aanvraag werd bovendien onontvankelijk verklaard op 7 oktober 2013 terwijl het thans bestreden inreisverbod van vijf jaar werd getroffen op grond van een proces-verbaal dat slechts op 2 januari 2014 werd opgesteld. Zodoende staat vast dat het de verzoeker onmogelijk was om gedurende de behandeling van zijn verblijfsaanvraag te voorzien dat jegens hem op 3 januari 2014 de thans bestreden maatregel zou worden getroffen.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is *in casu* aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een verder onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod van vijf jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE